

komme med et uanmærket revisionsregnskab: Jamen så lad os give dem nogle flere penge. Det logiske ville da være at sige: Jamen så lad os få noget tilbageholdenhed.

Det, som hr. Michael Aastrup Jensen står og taler for, er, at vi nu hvert år skal overføre 0,5 mia. kr. mere til EU, på trods af at de ikke er i stand til at levere et anmærkningsfrit revisionsregnskab. Og der er det bare, at jeg bemærker, at hr. Aastrup Jensen overhovedet ikke nævner det problem i sin ordførertale. Er det ikke en mærkelig vægtning?

Kl. 10:12

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:12

Michael Aastrup Jensen (V):

Det kan godt være, at Dansk Folkeparti synes, at det med rabatordninger til enkelte lande er en positiv ting. Det synes jeg ikke. Jeg synes tværtimod, det er vigtigt, at vi har en generel netto-drift, sådan at man betaler efter, hvor stort et land man er. Det vil der komme mest gennem-sigtighed af, det vil give størst gennemskuelig-hed – også for de enkelte borgere. Så den rabat-ordning vil vi blive ved med at kæmpe imod, kort og kontant.

Kl. 10:12

Formanden:

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Svend Auken.

Kl. 10:12

(Ordfører)

Svend Auken (S):

Jeg skal sige, at vi kan støtte det her forslag til folketsbeslutning, og kan i det hele taget hen-vise til de bemærkninger, jeg havde, da forslaget var til behandling før valget.

Det her er det bedst opnåelige kompromis. Det har ikke noget at gøre med det, som hr. Morten Messerschmidt taler om. Det drejer sig alene om indretningen af rabatterne på indtægtsiden, det vil sige de penge, som England, Tyskland, Holland og Sverige skal have reduceret deres bidrag med. De ekstra 0,5 mia. kr., vi skal give, går altså ikke til EU's budget, sådan som hr. Messerschmidt siger. De 0,5 mia. kr. går ikke til at kompensere Storbritannien, de går til yderligere kompensation for Tyskland, Sverige og Holland.

Jeg synes ikke, det her er et bagatelagtigt forslag. Faktisk skal vi betale næsten 2 mia. kr. i kompensation til velhavende lande i EU. Det er en uskik. Det er en uskik, at vi skal betale 1,2

mia. kr., som følge af at Margaret Thatcher i sin tid tog hele det øvrige europæiske fællesskab som gidsel i budgetsagen. Og hvorfor kunne hun gøre det? Ja, det kunne hun gøre, fordi der var regler om enstemmighed, og det er jo et godt bevis på, at enstemmighed ikke altid er til fordel for fornuften. I det her tilfælde har et enkelt land altså påtvunget EU et system, der er gennemført utiltalende.

Der er en tabel i beslutningsforslaget, som jeg vil opfordre Folketingets medlemmer til at læse. Af den fremgår det, at Danmark i 2006 betaler næsten 1,3 mia. kr. – næsten 1,3 mia. kr. – til Storbritannien, og derefter, når kredsen udvides til Holland, Sverige, Tyskland og i øvrigt også Østrig, ja, så stiger vores bidrag til knap 1,8 mia. for derefter at vokse til 2,1 mia. kr. og så fremdeles. Det gode ved kompromiset her er, at man har holdt det så langt nede som muligt, og der deler jeg de anerkendende bemærkninger, der tidligere er blevet fremsat.

Det er også godt, at man har fået fjernet den ekstra, perverse kompensation til Storbritannien som følge af udvidelsen; alt det er udmærket, alt det er godt nok. Men tilbage står, at det vel var mere rimeligt, at vi brugte 2 mia. kr. til de fattige lande i verden eller 2 mia. kr. til fornuftige projekter internationalt, 2 mia. kr. på klimaområdet, i stedet for at vi skal give statstilskud til den svenske, den engelske, den tyske, den hollandske og den østrigske regering. Men sådan er vilkårene, fordi vi har disse regler i EU, og Danmark har kæmpet for at få et så godt kompromis som muligt, og jeg synes alt taget i betragtning, at det er acceptabelt under de givne betingelser, og vi kan støtte det.

Må jeg så endelig om den anden side, som det her beslutningsforslag ikke handler om, men som hr. Messerschmidt altså talte om før, nemlig spørgsmålet om regnskabsaflæggelsen, sige, at det, der jo er det karakteristiske, er, at alt det, EU selv har ansvaret for, som Kommissionen selv står for, herunder landbrugsordningerne, er der faktisk kommet styr på. Det, der har givet anledning til Revisionsrettens kritik, er alene de områder, hvor det er landene selv, der administrerer det, især på strukturfondsområdet, og det er på den baggrund, at vi, også støttet, tror jeg, af den nuværende og tidligere regering, har kæmpet så hårdt for, at det er de enkelte landes finansministre, der skal tage ansvaret for anvendelsen af midlerne i de enkelte lande, men det tror jeg kan bekræftes. Det har den tidligere finansminister ikke kunnet komme igennem med i forhold til